

Arrest

nr. 93 983 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 4 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, dient op 10 januari 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 19 maart 2012 vragen de Belgische autoriteiten aan het Verenigd Koninkrijk om de overname van de verzoeker op grond van artikel 9.2 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

1.3. Op 2 juli 2012 stemmen de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk uitdrukkelijk, in toepassing van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening in met de overname van de verzoeker.

1.4. Op 21 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 21 augustus 2012.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten T.M.M.

geboren te C., op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag ingediend heeft.

Reden van de beslissing :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk toekomt, met toepassing van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 10/01/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde het staatsburgerschap van Bangladesh te bezitten en geboren te zijn op (...).

Tijdens zijn eerste verhoor op onze diensten van 15/03/2012 verklaart betrokkene dat hij Bangladesh een eerste keer heeft verlaten in september 2009 om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen waar hij tot december 2010 met een studentenvisum verbleef. Betrokkene verklaart dat hij vervolgens terugkeerde naar Bangladesh waar hij tot januari 2012 bleef. Hij verklaart dat hij zijn paspoort is kwijtgeraakt in Bangladesh. Op 06/01/2012 zou betrokkene vervolgens met een vals paspoort via Italië naar België zijn gekomen. Betrokkene legt niet het minste begin van bewijs voor betreffende deze vermeende terugkeer naar Bangladesh. Er kan niet aangetoond worden dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten.

Op 19/03/12 werd een overnameverzoek op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Het Verenigd Koninkrijk heeft de vingerafdrukken van betrokkene gecontroleerd en liet de Belgische autoriteiten op 02/07/2012 weten dat de betrokkene wordt overgenomen op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Het Verenigd Koninkrijk informeerde de Belgische autoriteiten dat betrokkene over een paspoort B1964751 beschikt en uit het akkoord blijkt eveneens dat hem een visum werd afgeleverd voor het Verenigd Koninkrijk dat nog geldig was op het moment van zijn asielaanvraag in België.

Gevraagd naar de specifieke reden waarom hij zijn asielaanvraag precies in België wou indienen, stelt betrokkene dat hij hoorde in Bangladesh dat de mensenrechten in België gerespecteerd worden en dat het een goed land is om asiel te vragen. We merken op dat de Belgische asielinstantie onder geen enkel beding kan voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen gezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Gevraagd naar der eden met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen overdracht naar het Verenigd Koninkrijk zouden kunnen rechtvaardigen, stelt betrokkene dat hij niet terug kan naar het Verenigd Koninkrijk omdat hij geen visum heeft. Het Verenigd Koninkrijk is echter akkoord gegaan betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We merken op dat het Verenigd Koninkrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal

door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Het Verenigd Koninkrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de instanties in het Verenigd Koninkrijk. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan het Verenigd Koninkrijk risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene kan geenszins aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld dat hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zou blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Het Verenigd Koninkrijk kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen –indien nodig– voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is niet aan de orde. Betrokkene verklaart geen ernstige gezondheidsproblemen te hebben. Hij zou soms ademhalingsproblemen hebben en pijn in de arm. Er zijn geen medische documenten in het administratief dossier aanwezig. ER zijn geen aanwijzingen dat betrokken niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk.
(...)."

Tegen deze beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten diende de verzoeker op 3 september 2012 reeds een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in en op 5 september 2012 dient de verzoeker tegen de bevelscomponent van diezelfde beslissing nogmaals een beroep tot nietigverklaring in.

Deze beroepen zijn gekend onder de respectievelijke rolnummers 107 589 en 107 108. De Raad heeft het beroep tot nietigverklaring in de zaak nr. 107 108 bij arrest nr. 93 982 van 19 december verworpen. De grieven uiteengezet in het onderhavige verzoekschrift zijn andere grieven dan de grieven die ontwikkeld werden in de hoger genoemde zaken.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit informatie verschaft door de verweerder en neergelegd in het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 13 september 2012 werd overgedragen aan het Verenigd Koninkrijk.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting van 19 november 2012 bevestigt de raadsman van de verzoeker dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing is uitgevoerd, maar voert hij aan dat de verzoeker zijn belang behoudt bij het bestrijden van de beslissing tot weigering van verblijf in het raam van de asielprocedure.

De Raad aanvaardt *in casu* dat de verzoeker blijk geeft van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 71/3, §3 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 9.2. van de Dublin-II-Verordening en van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest van de Europese Unie). Uit de bewoordingen van het enig middel blijkt dat de verzoeker zich tevens beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De verzoeker citeert uit de bestreden beslissing en licht het middel als volgt verder toe:

“Verwerende partij overweegt dat het Verenigd Koninkrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij omdat zij van september 2009 tot december 2010 met een studentevisum aldaar verbleef.

Zij gelooft niet dat verzoekende partij daarna terugkeerde naar Bangladesh of dat zij haar paspoort in Bangladesh is kwijtgeraakt en nadien op 6 januari 2012 met een vals paspoort via Italië naar België is gereisd.

Deze argumentatie is niet dienend omdat deze geen onderzoek van de voorwaarden van artikel 9,2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 inhoudt.

Kern voor de beoordeling voor de toepassing van artikel 9,2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 is of verzoekende partij over een geldig visum beschikt voor het Verenigd Koninkrijk.

Het voormelde artikel 9,2 aanvang luidt immers:

Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat laatste geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. (...).

In casu is het studentevisum van verzoekende partij in december 2010 verlopen en niet langer geldig.

Met andere woorden verzoekende partij beschikt niet langer over een geldig visum voor het Verenigd Koninkrijk waardoor niet aan de voorwaarden van artikel 9,2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 is voldaan opdat zij zou kunnen worden ingeroepen of toegepast.

Verwerende partij heeft daarom onterecht een verzoek tot overname aan het Verenigd Koninkrijk gericht.

Het akkoord van het Verenigd Koninkrijk tot overname van 2 juli 2012 kan de foutieve inroeping van ingeroepen rechtsgrond niet herstellen.

Het argument van verzoekende partij dat hij nog wel over een ander geldig visum zou beschikken wordt door verwerende partij niet gestaafd hoewel de bewijsplicht hierin op haar rust.

Om voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing artikel 9,2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De motieven zijn om dezelfde redenen niet deugdelijk en kunnen daarom de bestreden beslissing niet schragen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Door een foutieve toepassing van het artikel 9,2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 ontnemt verwerende partij aan verzoekende partij haar recht om haar asielaanvraag hier behandeld te zien. Doordat verwerende partij haar dit recht op asiel ontnemt schendt zij artikel 18 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.”

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Waar de verzoeker de schending aanvoert van “*artikel 71/3, §3 van voormelde Wet van 15 december 1980*”, merkt de Raad op dat dergelijk artikel 71/3, §3 van de vreemdelingenwet niet bestaat. De verzoeker bedoelt een schending aan te voeren van artikel 71/3, §3 van het vreemdelingenbesluit, doch in de uiteenzetting van het middel laat hij na aan te duiden op welke wijze de bestreden beslissing de genoemde bepaling, in het licht van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening zou schenden. Het middel is niet ontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van artikel 71/3, §3 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf wordt besloten. De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht aanvoert.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening. Daarnaast wordt ook de feitelijke grondslag weergegeven, met name de vaststelling dat België overeenkomstig de Dublin-II-Verordening niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan het Verenigd Koninkrijk toekomt. De verweerder heeft in de bestreden beslissing op gemotiveerde wijze vastgesteld dat *in casu* het Verenigd Koninkrijk de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en heeft in zijn beslissing tevens concreet onderzocht of er gegronde redenen waren voor de behandeling van de asielaanvraag in België.

De motivering van de bestreden beslissing stelt de verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoeker inhoudelijke kritiek voert tegen de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar de verzoeker een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt door de verzoeker rechtstreeks gelinkt aan de schending van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening. Deze onderdelen van het enig middel zullen samen worden onderzocht.

Artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“2. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt, vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling.”

De verzoeker wijst er terecht op dat artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijkheid lidstaat bepaalt ingeval de asielzoeker over een geldig visum beschikt van één van de lidstaten.

De verzoeker merkt op dat zijn studentevisum is verstreken in december 2010 zodat hij niet langer over een geldig visum voor het Verenigd Koninkrijk beschikt. De verzoeker meent dat aan de voorwaarden van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening niet is voldaan, dat de verweerder ten onrechte een verzoek tot overname aan het Verenigd Koninkrijk heeft gericht en dat het akkoord van het Verenigd Koninkrijk tot overname van 2 juli 2012 deze fout niet kan herstellen. Volgens de verzoeker wordt het argument van de verweerder dat hij nog wel over een ander geldig visum zou beschikken niet gestaafd hoewel de bewijsplicht op hem zou rusten. De verzoeker besluit hieruit dat artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing aangaande de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag het volgende vermeldt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk toekomt, met toepassing van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene heeft op 10/01/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde het staatsburgerschap van Bangladesh te bezitten en geboren te zijn op (...). Tijdens zijn eerste verhoor op onze diensten van 15/03/2012 verklaart betrokkene dat hij Bangladesh een eerste keer heeft verlaten in september 2009 om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen waar hij tot december 2010 met een studentevisum verbleef. Betrokkene

verklaart dat hij vervolgens terugkeerde naar Bangladesh waar hij tot januari 2012 bleef. Hij verklaart dat hij zijn paspoort is kwijtgeraakt in Bangladesh. Op 06/01/2012 zou betrokkene vervolgens met een vals paspoort via Italië naar België zijn gekomen. Betrokkene legt niet het minste begin van bewijs voor betreffende deze vermeende terugkeer naar Bangladesh. Er kan niet aangetoond worden dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Op 19/03/12 werd een overnameverzoek op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Het Verenigd Koninkrijk heeft de vingerafdrukken van betrokkene gecontroleerd en liet de Belgische autoriteiten op 02/07/2012 weten dat de betrokkene wordt overgenomen op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Het Verenigd Koninkrijk informeerde de Belgische autoriteiten dat betrokkene over een paspoort B1964751 beschikt en uit het akkoord blijkt eveneens dat hem een visum werd afgeleverd voor het Verenigd Koninkrijk dat nog geldig was op het moment van zijn asielaanvraag in België.(...) Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten.”

Uit deze motivering blijkt geenszins dat de verweerder van oordeel is dat de verzoeker, naast een studentervisum, nog over een ander geldig visum beschikt. Het betoog van de verzoeker hieromtrent vindt geen steun in de bestreden beslissing, noch in de stukken van het administratief dossier, zodat zijn kritiek feitelijke grondslag mist.

Waar de verzoeker stelt dat de bewijslast betreffende het criterium van een geldig visum bij de verweerder berust, wijst de Raad er op dat de Dublin-II-Verordening op uitdrukkelijke wijze bepaalt dat voor de bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor het behandelen van een asielverzoek, bewijsmiddelen en indirecte bewijzen kunnen worden gebruikt.

Artikel 18 van de Dublin-II-Verordening bepaalt dienaangaande het volgende:

“(…)

2. Voor het afhandelen van de in deze verordening vastgesteld procedure ter bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor het behandelen van een asielverzoek, worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt.

3. Overeenkomstig artikel 27, lid 2, worden twee lijsten opgesteld die op gezette tijden worden getoetst en waarin volgens onderstaande criteria de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld:

a) Bewijsmiddelen

i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig de verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel.

ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 27 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven type-indeling.

b) Indirecte bewijzen

i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend.

ii) De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het asielverzoek, per geval bekeken.

4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening.

5. Indien formele bewijzen ontbreken, erkent de aangezochte lidstaat zijn verantwoordelijkheid wanneer de indirecte bewijzen samenhangend, verifieerbaar en voldoende gedetailleerd zijn om vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is.

(…)”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* inderdaad geen formeel bewijs voorligt van het geldige visum van de verzoeker. Niettemin blijkt uit de bestreden beslissing alsook uit de stukken van het administratief dossier dat de Belgische autoriteiten zich bij het verzoek om overname van de verzoeker aan het Verenigd Koninkrijk hebben gebaseerd op een reeks van samenhangende indirecte bewijzen.

In het overnameverzoek dd. 19 maart 2012 aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk wordt op grond van de volgende elementen om de overname van de verzoeker verzocht:

“The applicant asked asylum in Belgium on 10.01.2012. The applicant declares he arrived in Belgium on 09.01.2012. Given the results of article 21 information requests sent to your services in January 2012 for a sample of Bengali asylum seekers, which gave positive result for 8 out of 10, and given the fact that the applicant fits the profile of a student (young single man/female), we have reasons to believe the applicant is in possession of a student visa for the UK. Please note that the itinerary given by the asylum seeker a statement is without any evidence. Please note that the applicant claims to have returned from the UK to BD but is incapable to provide any evidence. Therefore we believe that the UK is the Member State responsible. So we kindly request the UK to accept responsibility for the above named refugee according to art. 9.2 of the Dublin Regulation.” (eigen vertaling: De aanvrager diende in België een asielaanvraag in op 10 januari 2012 en verklaart in België te zijn aangekomen op 9 januari 2012. Gelet op de resultaten van het informatieverzoek voorzien in artikel 21 aan uw diensten gericht in januari 2012, die een positief resultaat van 8 op 10 opleverden, en gelet op het feit dat de aanvrager in het profiel van een student (jonge man/vrouw) past, hebben we redenen om aan te nemen dat de aanvrager in het bezit is van een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk. We vestigen er uw aandacht op dat de verklaringen van de reisweg die door de asielzoeker werd vertrekt een verklaring is zonder enig bewijs. We vestigen er uw aandacht op dat de aanvrager beweert dat hij terugkeerde van het Verenigd Koninkrijk naar Bangladesh, doch dat hij er niet in slaagt hiervan enig bewijs te leveren. Bijgevolg zijn we van oordeel dat het Verenigd Koninkrijk de verantwoordelijke lidstaat is. Daarom verzoeken we het Verenigd Koninkrijk vriendelijk om de verantwoordelijkheid voor de bovenvermelde vluchteling overeenkomstig artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening te aanvaarden).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk op 18 april 2012 aan de Belgische autoriteiten lieten weten dat het Verenigd Koninkrijk de verzoeker op basis van de verstrekte vingerafdrukkengegevens heeft kunnen identificeren als een visumaanvrager voor het Verenigd Koninkrijk en dat hij inderdaad een visum verkreeg. De autoriteiten vroegen evenwel om bijkomende informatie uit het Schengen informatie systeem om uit te sluiten dat de verzoeker tevens over een Schengenvisum zou beschikken. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk en België hebben vervolgens op 4 mei 2012, 29 mei 2012 en 18 juni 2012 meer uitgebreide briefwisseling gevoerd omtrent de verzoeker, waarna het Verenigd Koninkrijk op 2 juli 2012 de overname van de verzoeker als volgt uitdrukkelijk aanvaarde: *“Further to your communication of 18th June 2012 the United Kingdom will accept the transfer of the above-named for the further consideration of their asylum application, under the terms of Article 9.2”* (eigen vertaling: In antwoorde op uw brief van 18 juni 2012 aanvaardt het Verenigd Koninkrijk de overname van de hierboven vermelde persoon voor de verdere behandeling van de asielaanvraag met toepassing van artikel 9.2). Het overnameakkoord van het Verenigd Koninkrijk maakt tevens melding van het paspoortnummer van de verzoeker.

De verzoeker toont niet aan dat de verweerder op basis van de hierboven weergegeven elementen op incorrecte of kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat België niet de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, die overeenkomstig artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening aan het Verenigd Koninkrijk toekomt. De Raad legt er nogmaals de nadruk op dat de Dublin-II-Verordening uitdrukkelijk bepaalt dat indirecte bewijzen kunnen worden aangewend om het criterium vast te stellen dat volgens deze verordening de verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van het asielverzoek bepaalt en stelt vast dat de verzoeker nalaat de in zijn geval gehanteerde indirecte bewijzen concreet te weerleggen. De enkele bewering van de verzoeker dat zijn studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk verstreek in december 2010 kan immers, bij gebrek aan enig begin van bewijs dat de hierboven weergegeven samenhangende reeks van indirecte bewijzen dat de verzoeker wel degelijk over een geldig visum beschikt voor het Verenigd Koninkrijk kan ontcrachten, niet worden aangenomen. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, dat deze gegevens niet op een correcte manier werden beoordeeld of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze besluit tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, noch maakt hij een schending van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening aannemelijk.

Artikel 18 van het Handvest van de Europese Unie luidt als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese gemeenschap.”

De verzoeker betoogt dat de foutieve toepassing van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening hem het recht ontnemt dat België zijn asielaanvraag behandelt en leidt hieruit af dat hem het recht op asiel wordt ontnomen.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing er inderdaad tot gevolg heeft dat zijn asielaanvraag niet in België wordt behandeld. Zoals hierboven besproken, toont de verzoeker niet aan dat *in casu* een foutieve toepassing werd gemaakt van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening. De verzoeker toont in dit kader evenmin aan dat hij, in weerwil van de in toepassing van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening vastgestelde verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk voor het behandelen van zijn asielaanvraag, *in casu* niettemin het recht had op een behandeling van zijn asielaanvraag in België. Het betoog van de verzoeker omtrent de schending van artikel 18 van het Handvest van de Europese Unie kan niet worden aangenomen. De Raad wijst er bovendien op dat de Dublin-II-Verordening en de toepassing van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend er uitdrukkelijk op gericht zijn het recht op asiel zoals bepaald in artikel 18 van het Handvest van de Europese Unie te waarborgen. (cf. punt 15 van considerans van de Dublin-II-Verordening: *“Deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. Zij is er met name op gericht het recht op asiel dat in artikel 18 van het Handvest wordt gegarandeerd, volledig te waarborgen”*). De verzoeker toont geen schending aan van artikel 18 van het Handvest van de Europese Unie.

Het enige middel is bijgevolg, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE